



IZREDNA IZDAJA
OB OTVORITVI NOVEGA TRIGLAVSKEGA DOMA
* 11. decembra 1982.

BREZ VAS VSEH BI NE IMELI DOMA

Teško si predstavljate moja čustva, ko nekaj dni pred velikim dosežkom rojakov v Sydneyu, predvsem pa člani Triglava, ki bodo v soboto 11. decembra slovesno odprli vrata svojega novega doma, pišem te vrstice. Spomin mi hiti skozi skoro dvajset letno dobo skupnih naporov in kljubovanja do današnjega dne, ko se uresničujejo naše sanje.

Da, bile so res le sanje, ko smo pričeli, četudi tako žive in prepričljive, da smo v nje verjeli kot v resničnost. Kako bi si sicer upali kupiti zemljo takorekoč brez denarja, kako bi kdo brez prigovarjanja dal v poročstvo dolga svoj dom ali svoje zemljišče? Pa je šlo. Delali smo, odplačevali in končno odplačali svojo majhno "Slovenijo", da je postala naša.

In ko se je to zgodilo, so se naše nenasitne sanje po lastnem domu še bolj razplamtele. Zopet nismo imeli denarja, a imeli smo voljo. Toda kje najeti postojilo, ki ga bomo zmogli in ki nas ne bo že pred začetkom udušilo. Veliko je bilo iskanja, veliko letanja sem in tja, tudi obljub, a bližajoča se gospodarska negotovost nam je vse močnejše dokazovala, da iz te moke ne bo kruha.

Takrat smo se obrnili za posredovanje naravnost na Slovensko izseljensko matico. Od tistega dne, pa do uresničitve našega upanja smo preživljali teške dni. Naše edino upanje nam je bila beseda takratnega predsednika slovenske skušine Milana Kučana, ki je rekel, da bo storil vse, kar je v njegovi moči, da bomo posojilo dobili, če je za kaj takega sploh kaka možnost. In njemu smo ne le verjeli, temveč tudi zaupali. Zakaj, ne vem? Morda zato, ker so bile njegove besede ne obljuba posojila, temveč preprosto dano zagotovilo, da bo za nas naredil vse, kar je v njegovi moči. In besedo je držal. Prepričani smo, da brez njegove pomoči posojila ne bi bilo in tudi še ne našega doma. Ni čudno torej, da bodo ob otvoritvi doma naše misli blizu Milanovih in da bo

on, četudi le v duhu, naš najdražji gost.

V veliko zadovoljstvo nam je ob otvoritvi tudi to, da je vodstvo našega kluba vstrajalo pri tem, da je otvoritev novega doma na 11. december in ne na kak drug dan. Na ta dan je namreč 64. obletnica smrti našega duhovnega budnika Ivana Cankarja, velikega vzornika ljubezni do svojega naroda, ki mu je čudovito pesniško lepa beseda služila kot izrazno sredstvo tudi za jednat posmeh in upor proti vsem sovražnikom slovenstva.

Triglav ni masovna organizacija niti po številu članstva, niti po številu ljudi, ki se pri njem zbirajo. Je pa Triglav skupina, ki ve kaj hoče in ki je pripravljena trdo delati in tudi veliko žrtvovati za to, da bomo Slovenci v Sydneyu in po ostalih delih Avstralijskega zvesti sinovi svoje stare domovine in da bomo tudi svojim otrokom, vnukom, pra vnukom in ostalim potomcem ustvarili možnost, da bodo rasli ob slovenski narodni toploti in uživali ob lepota skozi stoletja plemeniteni kulturi našega jezika.

V našem novem domu je sto tisoč opek. Visoko število, ki predstavlja tudi velik denar. In koliko je v njem cementa, apna, železa in drugega.

Ko boste stali pred novim domom, si ga dobro ogledajte. Glejte nanj s ponosom! Vsa ta, pred vami stoječa, smoterna urejena zgradba, je sad tudi vašega doprinosu, čeprav je vaše ime že morda pobledelo na ovlaženih klubskih arhivih ali celo, če tam niti ni zapisano. Vodstvo kluba se dobro zaveda in to je tudi resnica, da brez vseh, ki ste sodelovali pri delu, prihajali na Triglav ali kako drugače postali sestavni del teh naporov, Triglav ne bi imel doma. Nekateri, ki so pred leti hodili še po vrtnih gredah in zapuščenem polju tam, kjer je danes triglavska zemlja, so se med tem že odselili iz Sydneya, nekateri ostareli, spet drugi razočarani odšli, ker so imeli v sebi drugačno predstavo bodočnosti in razvoja, toda tudi ti prvi, so za

novi dom doprinesli svoj delež. Delo zidarjev, ki so položili prve opeke, je prav tako pomembno, kot delo krovcev, ki so domu naredili streho. Tako je tudi s celoto triglavskega življenja in razvoja. Vsak, ki je želel, je imel v njegovi bodočnosti svoj delež in svoj doprinos. Danes se lahko skupnega uspeha veselimo vsi in smo srečni, da sta lanski in letošnji odbor s svojo sposobnostjo in požrtvovalnostjo privedla zadevo tako daleč, da smo prišli do skupne strehe. Čestitajmo jim iz srca! To je žal vse, kar lahko storimo. Prepričani pa smo, da bodo 11. decembra, ko se bodo odprla vrata v novi dom njihova srca polna sreče in zadovoljstva nad uspešno dokončanim delu: priznanja, kot je notranje zadovoljstvo, pa večjega tudi naša skupnost ne premore.

"Lepa je naša dežela! - imamo navado reči samim sebi, prijateljem, tujcem in pri tem nas kanec zadovoljivo bahaškega ponosa upravičeno greje: vemo, da

govorimo resnico. Lepa je ta naša Slovenija, lep ta košček sveta v srcu Evrope na križpotju ceste od hladnega severa k toplemu jugu, za soncem od vzhoda proti zahodu. Lepota se je naselila vsepovsod: v pomursko ravnino, na mogočne vence gora, v zamaknjene gorenjske doline, na valujoče, veselo neresne dolenske griče, na teransko brdki Kras, k oknu sinjega Jadranskega morja; za pest zemlje, a polno prgišče lepega!"

In tak tudi naš Triglav. V njem sicer ni zgoraj opisanih lepote, so pa pod njegovo streho srca ljudi, ki prihajajo iz vseh teh lepih krajev - slovenska srca naša srca. Skrbimo da bodo živela v medsebojni ljubezni in spoštovanju, da tako ne bo nikdar oskrunjen naš dom, ki smo ga gradili z upanjem, ljubeznijo, odločnostjo in žrtvami... ter dokončali s ponosom!

"Oj, Triglav, moj dom!", naj ne bo več le pesem, temveč resničnost v kateri bomo živeli mi in naši potomci.

Whitlam na Triglavu



Med številnimi avstralskimi gosti, ki so se odzvali triglavskemu vabilu in bodo osebno prišli na otvoritev novega doma, je tudi bivši predsednik avstralske vlade Mr. G. Whitlam. Fotografija ga kaže v razgovoru s člani Triglava ob otvoritvi Cankarjevega spomenika 19. decembra 1976. Na otvoritvi so bili tudi Drago Seliger, takratni predsednik SIM, Ciril Zlobec in Milan Kučan.



Ne Cankarjeva bolest, temveč njegova otroško preprosta ljubezen do matere in materine besede ter neomajna vera v slovenski narod, katerega otrok je bil, sta nam ohranjali upanje in dajali moč, da smo naredili težak, a odločen korak od Cankarjevega spomenika do lastnega doma.

Če listamo po Cankarjevih delih, se nam nehotе vtisne v srce njegova zgodba o grehu, ki ga tudi srce ne more odpuščati. Med take, srčno neodpuščljive grehe spada tudi narodnostna brezbržnost; nespoštovanje do tistega, kar smo in še prejemamo iz narodne zakladnice; besedo, pesem, kulturo, plemenitost čustev, svojevrsten občutek

ponosa, da smo Slovenci.

Ne bodimo grešniki! Ljubimo in spoštujemo svoj narod; ohranjajmo vrline, ki jih izžareva, predvsem pa, ne zanikujmo našim otrokom pravice do slovenske besede in slovenske domovine.

Le kdor ljubi svoje, lahko spoštuje tuje in srečno živi.

Naj bo novi dom v prvi vrsti odsev slovenske duše in še le za tem prostor v katerem se bomo zbirali k prijateljskim pomenkom in družabnosti.

Brez slovenskega duha bo nova zgradba kmalu postala ena izmed preštevilnih klubskih zgradb našega vlemesta - in zakaj takega, neslovenskega, bi bilo škoda slovenskih žuljev in slovenskega denarja.

Pozdrav rojakom iz domovine

Odbor Triglava, člani in prijatelji ter vsi, ki se bomo z Vami v prihodnjih dneh srečali, Vas ob prihodu v Sydney toplo pozdravljamo ter Vam želimo da bi se med nami dobro počutili.

Visoko cenimo obisk delegacije Slovenske izseljenske matice in ostalih, ki so prišli z Vami. Vemo, da je v razmerah kot so danes, to združeno še z večjimi žrtvami, kot je bilo leta 1972, ko nas je obiskala Vaša delegacija in med nas pripeljala ansambel Lojzeta Slaka.

Upamo, da se boste lahko na lastne oči prepričali, da v nas slovenstvo ni zamrlo in da tudi v tujini poskušamo ostati kar se da zvesti sinovi naše skupne domovine Slovenije.

"Narod si bo pisal sodbo sam"

Nekako nam je prešlo v kri, morda celo kot narodna zavest z "materinim mlekom", da se vedno nekako podzvestno opravičujemo pred drugimi, pred vsem pa pred seboj, s svojo številčno majhnostjo, s stoletnim življenjem pod tujčovo peto in podobnim. Postali smo neke vrste "cmeravi" narod in mi v Avstraliji - "cmerava" slovenska skupnost.

Čemu vse to? Je res potrebno ali vsaj upravičeno? Gotovo ne! Saj ni res, da smo majhni, slabotni in neboljani. Še manj, da smo v Avstraliji v težavah.

Slovenci v Avstraliji nimamo nič manj pravic in možnosti, kot jih imajo na pr. tukaj živeči Angleži, Holandci, Turki in številni drugi. Celo na boljšem smo od nekaterih pravkar omenjenih; predvsem pa na boljšem, kot naši bratje na avstrijskem Koroškem, pod Italijo ali pod Madžarsko.

V možnostih nismo reveži. Reveži smo v tem, da se teh možnosti ne poslužujemo, da se v nezaupanju v svoje moči zapiramo v preveč omejen

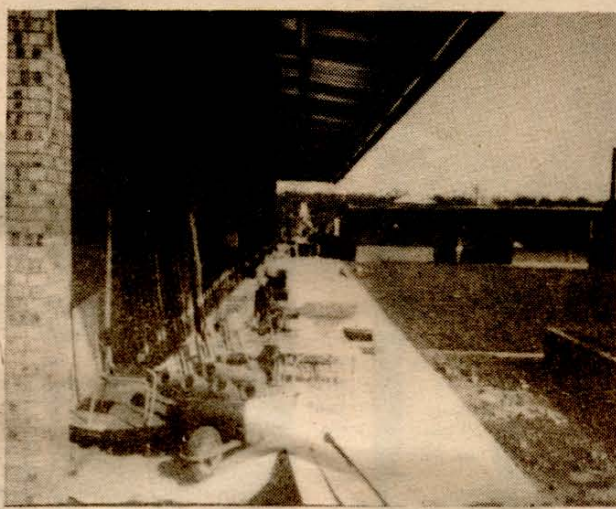
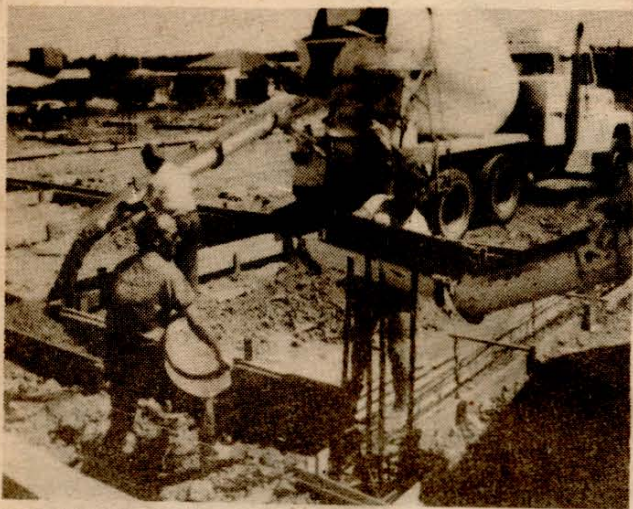
krog, namesto da bi vzkipeali, narasli kot dobro kvašen kruh in pokazali ostalim, v Avstraliji živečim ljudem, kaj prav za prav smo Slovenci in kaj zmoremo. Če je več kot velika večina naših v nekaj letih uspela v osebnem življenju, kako ne bi potem mogli uspeti kot slovenska skupnost?

Malo manj obzirnosti pred strahom osebne užaljenosti, več odkritosti v medsebojnih odnosih, predvsem pa več medsebojnega spoštovanja in smoternega sodelovanja, pa bosta naša naravna pridnost in iznajdljivost rodili uspehe, da se jim bomo sami čudili.

"Narod si bo pisal sodbo sam..." je naše vodilo na Cankarjevem spomeniku, ki stoji na naši triglavski zemlji. In tudi resnično je. Toda, dokler smo Slovenci v Avstraliji več ali manj le posamezniki, ali v najboljšem slučaju, posamezne slovenske organizacije, nismo še enotna slovenska skupnost, oziroma narod.

In dokler nismo narod - si sodbe žal ne moremo pisati sami!

TAKO SMO ZIDALI NAŠ DOM



VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE IN SREČNO NOVO LETO VAM ŽELI ODBOR TRIGLAVA - SYDNEY

ENAJST-LET TRDEGA DELA

Vsako delo, še tako nepomembno, mora biti usmerjeno proti gotovemu cilju, če hočemo, da je uspešno. Tako je tudi skupina rojakov, ko je pred leti snovala Triglav, imela za svoj osrednji cilj ustanovitev kluba, v katerem naj bi se zbirali Slovenci in nadaljevali s svojo slovensko tradicijo družabnosti in prosvete.

Po naključju sem tudi jaz postal aktivni član tega kluba. Po dolgotrajnem in trdem delu smo se le približali cilju. Dolgo, predolgo smo Slovenci v Sydneyu čakali na to, kar je danes stvarnost.

Leta so se nam že od samega začetka umikala z naglico deroče vode, teko da je danes od tistih prvih dni že skoraj 12 let.

Naš načrt ob nakupu zemlje je bil čimprej postaviti svoj dom. Seveda nas je pri tem že od vsega začetka spremljalo nešteto ovir in težav, ki se jih nismo mogli znebiti niti po tem, ko smo odplačali zemljišče. Klub je nihal med gotovostjo in negotovostjo, med obljubami in zanikanji istih. Odbori so delali pod pritiskom članstva, ki je postajalo nezaupno, malodušno in celo nezadovoljno. Izgubljali smo moralo, ker se nam je cilj naglo odmikal v zamegljeno daljavo.

Kot dolgoletni odbornik bi rad povdal, da je v tistih časih le obveljalo, in to bo veljalo tudi v bodoče, da sta vztrajnost in medsebojno spoštovanje, največja poroka do uspeha. Triglav se je tega v bistvu zavedal in držal; prebili smo se skozi vse, še tako brezupne položaje. Zaveznikov nismo imeli veliko, nasprotniki pa so bili številni. Celo sovražnikov nam ni manjkalo, posebno pa takih, in to na vplivnih mestih, ki so nas hoteli prepričevati, da Triglav v Sydneyu ni treba. K sreči so taki ljudje prišli in odšli - Triglav pa je ostal.

Velikokrat se je bilo težko odreči družini in nedeljskim izletom. Še težje vsako jutro v zgodnjih urah prijeti za delo in poleg redne službe delati še za skupnost. A se je izplačalo!

Pred letom smo začeli graditi dom, ki bo že v nekaj dnevih izročen namenu. V njem bomo imeli Slovenci svoje skupno ognjišče. V njem bomo prirejali igre, pevške nastope, v njem bo naša

šola. V njem bo končno tudi prostor, kjer se bomo zbirali k prijateljskim pomenkom in družabnosti; dobili smo streho, pod katero bomo gojili in ohranjali svojo narodno tradicijo in jo postopoma vcepili našim otrokom, da se bodo tudi oni s ponosom zavedali svojega slovenskega porekla.

Z enoletnim trdim delom članov Triglava in njihovih prijateljev je postavljena v Avstraliji zgradba, ki bo središče povezave med nami v Avstraliji in našo staro domovino. Za opravljeno delo, ki dokazuje, da so med nami še trdoživi Slovenci - morda celo neke vrste "kmečki puntarji", jim bomo vedno hvaležni. Hvaležna jim bo tudi naša mladina, če jo bomo znali v pravem duhu vzgojiti.

Naši cilji se v enajstih letih niso spremenili. Zdaj, ko imamo svojo streho, bo pot do njih verjetno lažja, ker bo dala možnost še ostalim rojakom, da se nam pridružijo. Ko bomo 11. decembra odprli vrata našega doma, jih bomo odprli na široko vsem, ki bodo želeli vstopiti skozi nje. Doma namreč nismo gradili le sebi, temveč vsem!

Cas naše otvoritve bi rad uporabil predvsem za to, da bi se zahvalil vsem, ki so nas pri naših naporih podpirali in nam pomagali. Hvala tudi vsem odbornikom za njihovo nesebično požrtvovalnost - in tu mislim na vse, ki so v enajstih letih opravljali to dolžnost.

Zame kot predsednika kluba in organizatorja gradnje je minilo leto težkih preizkušenj. Toda zdaj je vse mimo in tudi zaključek je uspešen. Vse to pa bi bilo veliko težje, če ne bi imel opore v ljudeh, ki so mi bili pripravljeni ob vsakem času pomagati - Danilo Šajn, Jože Pahor in Alojz Lever - hvala vam!

Mnogo bi še lahko govorili o preteklosti, a bi bila izguba časa. Dom stoji in naša pot gre v bodočnost. Spomine bomo pustili za takrat ko bomo sedeli na "zapečku" in z njimi navduševali naše vnuke in pravnuke. Za zdaj pa je potrebno, da se združimo v močno slovensko skupnost in si zavijamo rokave, ker nas čaka novo delo!

Postanimo si dobri sosede, bratje v slovenstvu in



Predsednik Karlo Samsa na dan prevzema Cankarjevega poprsja.

spoštujemo drug drugega, ker smo Slovenci. Karlo Samsa, predsednik kluba Triglav v Sydneyu

Vesele božične praznike in srečno leto 1983 želi vsem članom Triglava in ostalim prijateljem širom Avstralije

Karlo Samsa z družino



VESELO PRAZNOVANJE OB OTVORITVI TRIGLAVSKEGA DOMA VAM ŽELI PREDSEDNIK KLUBA

Karlo Samsa

PRETEKLOST V SLIKI:



Zdaj že pokojni Alojz Pukl z ženo in tudi že pokojnim Štefanom Žekšom ob pripravi triglavskega "modrega" neba pod katerim smo imeli brezštevila družabno-kulturna srečanja.



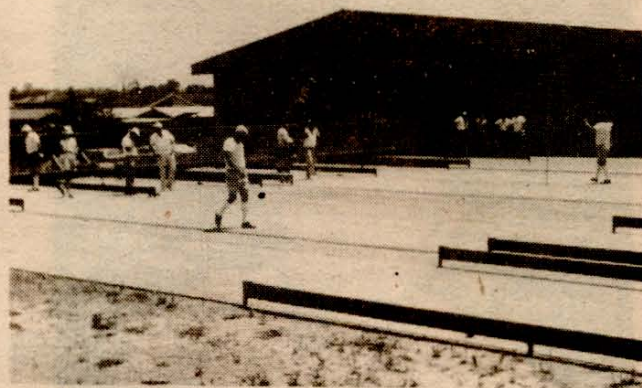
Pokojni župan Fairfielda Ald. Les Powell je v slavnostni obleki župana na Triglavu pozdravil člane ansambla "Minores".



Družba prijateljev na nedeljskem popoldnevu na Triglavu.



Nekaj časa smo imeli tudi mešani zbor.



Triglavska balinišča so sad trdega dela naših članov.



Po trdem delu je bilo dobro kosilo naših gospodinj zelodobodroščo in je razveselilo še tako utrujene delavce.

Pred nami nova upanja

V teh prazničnih dneh, ko se je vsled vestnega dela in trdne vere v končno zmago izluščil z dolgoletno meglo ovit naš novi dom, se bolj kot kdajkoli poprej zavedam moči svojega naroda.

Čeprav daleč od svoje rojstne domovine, preobremenjeni z vsakdanjimi skrbmi in stalo borbo za obstoj na tujih, mačehinih tleh, se naša kolena niso udala pod težo zmagovitega pohoda cilju nasproti. S tem je ideja Triglava, ki je bila začrtana pred 12 leti prestala svojo preizkušnjo in še bolj jasno in odločno začrtala pot v našo bodočnost, novim ciljem naproti.

O zgodovini razvoja Triglava zgovorno pričajo delovni uspehi in pomembna dogajanja v okviru triglavske skupnosti. Če bi se hotel vsaj malo poglobiti v rast Triglava, bi lahko napisal knjige. Omenim naj le, da sem vesel in ponosen, da sem lahko pomagal pri ustvarjanju naše zgodovine, ki je ne samo v naši občini Fairfield, ampak po vsem svetu, kjer živijo Slovenci in ostali narodi Jugoslavije, pustila globok in neizbrisen pečat naše koristnosti in našega doprinosa. Občutek imam, da s tem rodoljubnim delom vračamo dolg, ki ga kot današnja generacija dolgujemo našim mlajšim generacijam, ki prihajajo za nami. Skratka dolg, ki ga dolgujemo svojemu narodu. Zavedam pa se tudi, da ne bi bil naš Triglav nikoli dočakal 10-letnice kaj še le otvoritve svojega doma,

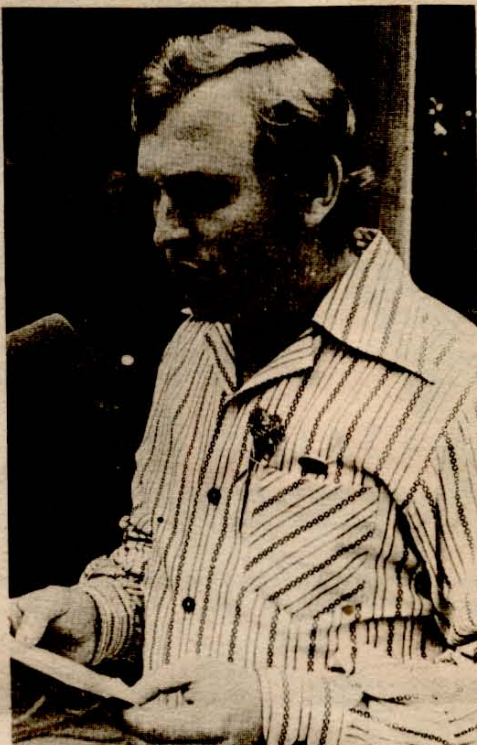
če ne bi imel trdnih in prekaljenih članov, ki niso zapustili svoje ladje niti takrat, ko je izgledalo, da se že potaplja. Žal ne morem mimo tega, ker se mi zdi, da bi naredil veliko krivico tistim, ki so neomajno vztrajali, in še večjo morda tistim, ki jih danes ni več med nami.

Z novim domom, ki smo ga zgradili s pomočjo posojila iz domovine in prispevki članstva, se pred nami odpirajo nova obzorja in neprimerno boljši pogoji za različne dejavnosti posameznih krožkov kluba. Kot vidite, se nam obetajo zanimiva in delavna leta v bodoče.

Moja največja želja je, da bi se bodoča vodstva dosledno zavedala pomenosti ohranitve naše narodno kulturne zakladnice, ter da bi še posebej skrbela za bodoče vodilne kadre - za naše otroke. Le tako bo triglavska ideja za vedno živela.

Upam tudi, da bo dom, ki je prepojen z znojem in ljubeznijo prostovoljnih delavcev, članov in nečlanov, ki so vložili v gradnjo na tisoče ur prostovoljnega dela, vzbudil v nas vseh več samozvesti, predvsem pa medsebojnega spoštovanja.

V zadnjih dneh pred otvoritvijo sem med "pesmijo" klavir, žag, dlet, lopat in drugega orodja slišal tudi veselo petje otrok, ki so se sredi oznojenih delavcev pripravljali za nastop na otvoritveni akademiji. Videl sem, kako je marsikdo obstal, odložil za trenutek orodje in prisluhnil venčku slovenskih narodnih, med katerimi je bila



Peter KROPE, tretji predsednik "Triglava"

tudi nam vsem znana melodija "Mi se imamo radi". Na utrujenih obrazih teh poslušalcev sem razbral neko čudno toploto in pri marsikaterem celo solzno oko. Morda bi bilo prav, če bi bili v tistih malo manj "odrasli" in bi večkrat prisluhnil tem glasnikom pomladi. Kdo ve? Ob sklepu bi se rad zahvalil vsem članom, ki so mi v času treh let, ko sem opravljal

dolžnosti klubskega predsednika, nudili svojo oporo in s tem vlivali upanje in vero v prihod dneva, ko bodo naše skupne želje in upi postali resničnost.

Zdaj se je to zgodilo, zato hvala vam vsem.

Peter KROPE



POMEMBEN DOGODEK IZ NAŠE PRETEKLOSTI

Dan, na katerega smo dolgo čakali, je nastopil. Ko so se prvi obiskovalci pričeli zbirati, so opazili le spomenik, zakrit v triglavski prapor, okrašeno tribuno in bolj slovesno vzdušje v triglavskih prostorih. Ko so se zbrali še častni gostje in se je bližal čas slovesnosti, se je vse bolj kazalo: tudi slavnostno razpoloženje vsakdo je postal bolj pozoren, da ja ne bi kaj zamudil. In ko so častni gostje prispeli k slavnostnemu odru, je bila okoli spomenika že zbrana množica. Med častnimi gosti smo lahko videli poleg Draga Seligerja in Milana Kučana tudi vodjo zvezne opozicije in poslanca za okolje, kjer je naš klub g. Gougha Whitlamba s soprogo, jugoslovanskega ambasadorja g. Aleksandra Šokorca s soprogo, senatorja Tonija Mulvihilla, zastopnika premierja za New South Wales g. Georga Puccilla, fairfieldskega župana g. Collessa, jugoslovanskega generalnega konzula iz Sydneya g. Velimirja Lesiča, jugoslovanskega konzula iz Sydneya g. Petra Čokrevskega s soprogo, zastopnike skoraj vseh poznanih slovenskih društev v tem delu Avstralije in tudi zastopnike nekaterih jugoslovanskih organizacij tu v Sydneyu.

Sam začetek svečanosti se je pričel z igranjem avstralske himne in dviganjem avstralske zastave. Sledilo je dviganje jugoslovanske in slovenske zastave ob igranju obeh himen. Že otvoritev nas je navdala z zanosom, da je odkrivanje Cankarjevega spomenika tu v Avstraliji do-

godek, na katerega s spoštovanjem gledajo ne le Slovenci v Avstraliji, pač pa tudi drugod po svetu, saj je naš Cankarjev spomenik edini, ki se ga je odkrilo za njegovo stoletnico rojstva. Pozdrav častnim gostom in udeležencem je spregovoril predsednik organizacijskega odbora g. Jože Čuješ, nakar so sledili govori. Vsak govornik je poudaril duhovni pomen postavljanja spomenika, najbolj obširno pa je o Cankarju govoril Milan Kučan, predsednik centralnega odbora za Cankarjeve proslave v Sloveniji. Rekel je, da so Cankarjeve ideje o narodu, ki naj preneha biti hlapec tujcu, bodrile tudi partizanske enote, katere so se v času narodno osvobodilne borbe borile proti nemškemu in italijanskemu okupatorju. Orisal je pomen Cankarjevih idej tudi v današnjem času, ko si narod piše sam svojo sodo.

Množico so pozdravili in nagovorili tudi fairfieldski župan, vsi dosednji predsedniki Triglava, zastopnica društva Jadran iz Melbourn, zastopnica Slovenskega društva iz Sydneya, zastopnik premierja za New South Wales g. Puccillo, senator Mulvihill in drugi. Predsednik Slovenske Izseljenske Matice Drago Seliger je poleg pozdrava izrazil tudi iznenadenje, da je v tako kratkem času po prvem obisku delegacije Matice leta 1972 toliko kulturnega delovanja pri Triglavu. Jugoslovanski ambasador g. Aleksander Šokorac je v svojem nagovoru izrazil potrebo, da izseljenci ostajajo povezani

z narodom, odkoder prihajajo, kajti edino tako imajo lahko občutek, da narodnostno nekomu pripadajo. In Triglav je to povezavo vedno izražal.

Zadnji govornik je bil g. Whitlam. Najprej se je zahvalil za čast, da lahko odkrije spomenik človeku, katerega ideje so postale nujnost današnjega življenja. Ideje, katere je Cankar z umetniško besedo podajal svojemu narodu, so danes spremljive pri vseh narodih, ki jim je mar socialna pravičnost. Vesel je, je rekel, da smo Slovenci tu v Sydneyu postavili spomenik prav Cankarju.

Na kraju njegovega govora ga je g. Čuješ povabil, da odkrije kip. Med gledalci je završalo in vsakdo je stopil korak bliže. Ko je bil Kip odkrit, so rojaki ostrmeli: stali so pred duhovnim velikanom svojega naroda, on pa jih je nemo in dobrohotno gledal. Gledal je svoje ljudstvo, tisto ljudstvo, v katerega še vedno veruje in mu kaže pot!

Svečanost se je končala. Nad Cankarjem in njegovo množico pa so v lahнем vetru plapolale naše zastave, zastave naše stare in nove domovine....

Cankar, povabili smo te in prišel si za nami, da boš s svojo nesebično ljubeznijo do svojega naroda in njegove domovine v duhovno oporo nam in tistim, ki jih bomo blizu tvojih idealov obdržali!

Petkovič



Z ene izmed številnih materinskih proslav.



Učenci triglavske šole v času obiska Slovenskega okteta.



Posnetek igre Sneguljčica.

NAŠA ŠOLA — NAŠ PONOS

V letih, ko slovenščina še ne bila priznana kot maturitetni predmet na srednjih šolah države N.S.W. je bila več let Triglavsko dopolnilna šola središče kulturnega življenja na Triglavu. Nič čudnega, saj so bili b njej močno povezani narodno zavedni in postrtovalni starši, dokaj navdušeni učenci in do skrajnosti predane učiteljice in učitelji. Število učencev je bilo različno. V precejšnji meri je bilo odvisno od priseljevanja in odseljevanja družin in pa od starosti otrok. Imeli smo leta, ko je bilo v šoli do sto otrok, vključno takih, ki so prihajali v otroški vrtec.

To so bila kulturno-prosvetno najbogatejša leta. Otroci so nastopali na materinskih proslavah, očetovskih dneh, se učili iger; z eno, Sneguljčica, so gostovali celo pri bratskem klubu Jadran v Melbournu. Sodelovali so pri slovenskih radijskih oddajah, na akademijah kot tudi pri "mednarodnih dneh" okoliških šol.

Šola je bila uspešna, tako da je mladina z lahkoto prepričala Slovensko izseljensko matico, da bi bil Cankarjev spomenik za nas, posebno

pa za nje, velikega pomena in spomenik smo dobili!

Vsako leto smo se ob zaključku šolskega leta zbirali ob tem spomeniku in po primerni proslavi podeljevali učencem lepe knjižne nagrade kot priznanje za njihovo vseletno delo. Razumljivo, da je tudi pri teh darilih botrovala SIM.

S pričetkom pouka slovenščine na državni šoli, so vsi učenci nad 12. letom predsedali na državno jezikovno šolo. Tako je naša šola izgubila večino učencev. Zaradi nizkega števila rojstev, predvsem pa zaradi razdalj in prezaposlenosti staršev, je obisk upadal in s poukom smo začasno prekinili; dokler nimamo svojega doma, pač šole ne bo, smo mislili. In je žal res ni bilo. Obnovili smo jo letos v zimskem semestru in to že v novi učilnici, ki je bila v novem domu prva dokončana soba. Že prvo nedeljo so starši pripeljali 26 otrok. Ti pouk redno obiskujejo in se ob rednem učenju pripravljajo tudi na nastop otvoritveni akademiji 11. decembra.

Upamo, da se bomo s šolo pod lastno streho njenega pomena še bolj zavedali. Otroci niso le naša



Letošnja proslava očetovskega dne je bila že v novem domu (še na nedokončanem odru).

bodočnost; so tudi tisti, katerim smo novi dom s takim zagonom, pa tudi z ogromnimi žrtvami zgradili.

V februarju leta 1983 se bodo vrata naša šole ponovno na široko odprla. Odprla se bodo za vse, ki bodo v sebi čutili, da ni le prav, temveč da je tudi edino moralno, da se

naši otroci izpopolnjujejo, oziroma uče slovensko. Kot v preteklosti, bodo v šoli dobrodošli vsi otroci, ne glede na to, če so njihovi starši člani Triglava ali ne.

Triglav vzdržuje šolo za vse slovenske otroke, ki jo želijo obiskovati. Pouk na njej je brezplačen.



Debutanski bal triglavske mladine.



S prof. in kiparjem Kalinom pred Cankarjevim spomenikom.

NAŠI ODBORNIKI



LETOŠNJI ODBOR:

Z leve proti desni-prva vrsta: Jože Bratovič, Karlo Samsa (predsednik), Lojze Moge, Karlo Pelcar in Stanislav Petkovšek. V drugi vrsti so: Franc Gomboč, Rudi Gerdevič, Jože Pahor, Franc Koderman, Alojz Magajna in Jože Samsa.



LANSKOLETNI ODBOR:

Z leve proti desni sedijo: Marta Magajna, Karlo Pelcar, Marija Verko, Karlo Samsa (predsednik), Lojze Moge in Marija Gomboč. Stojte pa: Jože Bratovič, Alojz Magajna, Mirko Ritlop, Franc Koderman in Vili Tašner.

Naši odborniki so verjetno najmanj cenjeni in tudi večkrat najmanj spoštovani člani kluba. Mnogi pač mislijo, da je biti član odbora velika čast, brezdelje in morda še postransko plačilo. Tako mislijo največ taki, ki sami v odbor ne bi šli, ker je morda le treba nekaj delati in razen tega še zastoj in za druge.

Vsak, ki pozna preteklost Triglava bo vedel, da smo imeli vse čase dobre, četudi ne vedno popularne odbore, ker pač niso mogli vedno ugoditi

željam članstva. Odbori so namreč vezani na pravila in zakone, ki jih morajo spoštovati, če hočejo dobro klubu in sebi. Vsi odborniki so delali vestno in po svojih sposobnostih, tisti pa, ki delati niso hoteli, so hitro odstopili.

V zadnjih letih sta največ "prestala" lanski in letošnji odbor. Dosegla sta tudi največji in najvidnejši uspeh - sezidala sta, seveda s pomočjo skupnosti, naš novi dom.

Kdo so ti predani možje in žene, si oglejte na slikah.

S PESMIJO IZRAŽAJO NAŠA ČUSTVA

Znano je, da je najvidnejši izraz slovenske duše - pesem, zato ni čudno, da nam je tudi pri Triglavu blizu in da jo naš moški pevski zbor pod vodstvom Bore Sedelbauerja z vso vnamo neguje in razvija.

Zbor obstoja že sedem let in ima za seboj dolgo vrsto uspešnih nastopov, med njimi nastop v Sydney opera house, na radiu in letos - pevsko turnejo po Sloveniji. Med obiskom so peli tudi med koroškimi brati v Celovcu in v slovenskem kulturnem središču v Cankarjevem domu v Ljubljani.

Trenutno se pevci pripravljajo za nastop na slavnostni akademiji, ki bo ob otvoritvi novega triglavskega doma. Na njej bodo s svojo iz srca zapeto pesmijo izrazili tudi naša čustva veselja in sreče, predvsem pa ponosa in trdnega upanja v nadaljno rast naše slovenske skupnosti pri Triglavu in širom Avstralije.



Člani moškega pevskega zbora Triglav.

Prvi predsednik - prvi dosmrtni član

Da so vsi ljudje nadomestljivi, smo vedeli iz pripovedovanja, da pa je nekatere skoro nemogoče nadomestiti, smo se pri Triglavu naučili iz izkušnje, ko nam je naš prvi predsednik kluba Stane Petkovšek pobegnil najprej v Melbourne, pozneje pa šel v Slovenijo. Sreča za nas, da smo ga zopet dobili nazaj in da je danes ponovno v našem odboru.

Stane, ki mu triglavski ideja teče tudi po žilah, je z nami od prvega dne in je tudi danes, tako kot je bil leta 1971 trdno prepričan, da je organizacija z idejo kot jo goji Triglav, Slovencem v Sydneyu potrebna in koristna. Kot dolgoletni tajnik je v klub uvedel vzorno administracijo in že skoro prepričal vse odbornike, da so zakoni države v kateri živimo nekaj, kar moramo spoštovati, in priznati. In predvsem, da žal ne more biti

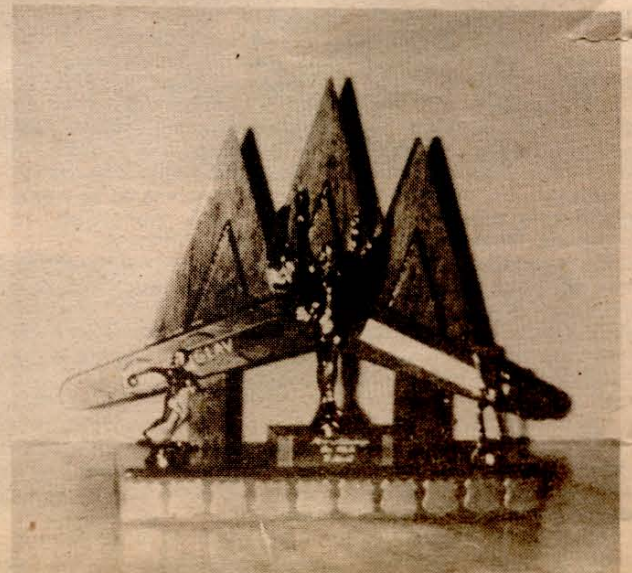


Stanislav Petkovšek, prvi predsednik kluba Triglav in prvi klubski dosmrtni član

vse tako, kot bi želeli, ali kot je bilo doma.

Tudi Avstralija ima svoj red, ki se ga moramo držati tudi mi in naše organizacije.

Za trofeje premalo polic



Nekatere trofeje so izdelki članov samih. Navdušen balinar Adrijan Mršnik je prad kratkim izdelal trofejo s katero je hotel še posebej poudariti pripadnost balinarjev k triglavski skupnosti.

Najbolj razgibana in številčno najmočnejša skupina Triglava je balinarska skupina, ki vključuje moške in ženske. Na modernih klubskih baliniščih je vedno živahno. Umiri se le takrat, kadar močno dežuje.

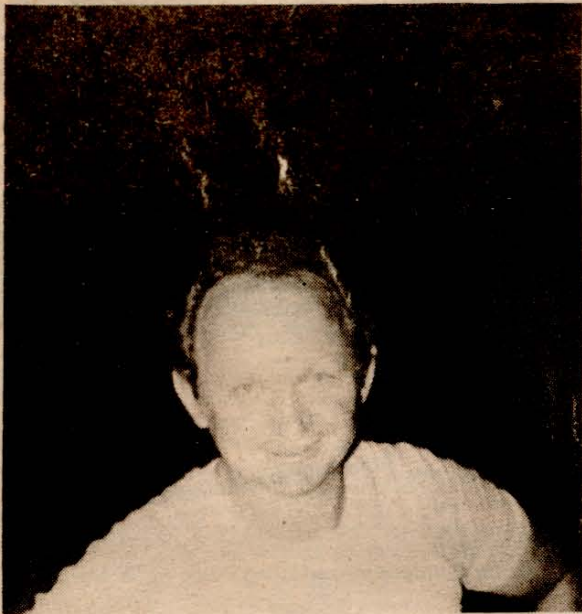
Vkljub temu, da smo pričeli z balinanjem kot izključno družabno igro, se je igranje kaj hitro spremenilo v medsebojno tekmovanje. Igralci pa ne tekmujejo le med seboj. Zelo uspešni so pri

medklubskih srečanjih in pri igrah, ki jih organizira balinarska zveza Avstralije. Priborili so si že toliko pokalov, da je na Triglavu zmanjkalo polic, na katere bi jih postavljali.

Za otvoritev novega doma so organizirali medklubsko tekmovanje za poseben pokal Slovenske izseljenske matice.

Obilo sreče igralke in igralci! Igrajte dobro! Za ta pokal bomo hitro našli primeren prostor.

Teško bi dal pravilen odgovor



Lojze Moge je trenutno v velikem zagonu. Pevske vaje, podpredsedniške dolžnosti in delo pri domu, ki ga je še na pretek. Se za fotografiranje ni bilo časa, zato smo na sliko dobili le njegovo glavo, ko je slučajno mimo nesel ogromen kos lesa za zakritje odprtine pod stropom.

"Kdaj sem bil pri Triglavu najbolj vesel, bi težko povedal", nam je v razgovoru povedal Lojze Moge, ki je med svojim dolgoletnim članstvom že tudi sedel na predsedniškem stolčku.

"Vsaka stopnja razvoja je imela svoj višek. Z vsakim korakom smo šli naprej. Danes smo v svojem domu, toda mislim, da je to še le začetek tistega dela, za katerega je bil ustanovljen Triglav."



Po prijateljskem tekmovanju je obvezno tudi fotografiranje.

Biti le član - več razvedrila



Bivši predsednik Emil Kukovec še pri delu ne more zakriti veselja ob gradnji novega doma.

Eden bivših predsednikov Triglava Emil Kukovec je srečen, da ni več predsednik. Ima manj skrbi in več časa za razvedrilo, ki mu ga trenutno daje prostovoljno delo pri gradnji novega doma.

"Kot dolgoleten član in tudi kot bivši predsednik sem vesel in gotovo tudi ponosen, da smo prišli tako daleč. Veliko je bilo skrbi in dela, a kdo bi zdaj razmišljal o tem. Imamo novo zgradbo in zdaj je na nas, da bo v njej naš slovenski dom", nam je povedal, ko smo ga pri delu vprašali za njegove občutke pred otvoritvijo.

Spored decembarskih prireditev na Triglavu:

Sobota 11. dec.: Svečana otvoritev doma; ob 8h medklubsko balinarsko tekmovanje, ob 3h otvoritev in ogled doma, ob 5h svečana akademija pri kateri sodeluje: šolska mladina, mladinska igralska družina, moški pevski zbor, kulturniki iz domovine in ansambel "Ottavija Brajka".

Nedelja 12. dec.: Ob 8h nadaljevanje balinarskega tekmovanja, ob 10h srečanje mladine s kulturniki iz domovine pred Cankarjevim spomenikom, ob 6h zvečer ples z ansambelom Ottavija Brajka, podelitev pokala SIM zmagovalcu balinarskih tekem in žrebanje loterije.

Kot vsako leto, bomo tudi letos proslavili Štefanovo. Pripravljamo tudi SILVESTROVANJE, kot ga še nismo imeli:

Letos nas bodo v Novo leto spremljali domači zvoki ansambla "OTTAVIJA BRAJKA".

Priporočamo vam, da si za vse prireditve pravočasno preskrbite vstopnice.

Morebitne spremembe bomo objavili na Radiu 2EA. ODBOR TRIGLAVA



This Edition of "TRIGLAV" has been printed with the Authority of Mr. Karlo Pelcar, Secretary of Club Triglav, 19A Bibby's Rd., ST. JOHNS PARK, N.S.W. and edited by volunteers with the help and assistance of "Novo doba".